

havde intet andet Vilkaar end Sejr, hvis hun vilde leve, thi hun led saa stærkt og længe under hver Fejl, at Selvopholdelsesdriften, Trangen til at undfly Lidelse, tvang hende til, først med rastløs Anstrængelse at klare sig, hvad der førte fremad, og dernæst med utrolig Udholdenhed, en Aarvaagenhed, der aldrig syntes at kjende Sløvheds Øjeblikke, at gaa den Vej, hun mente, var den rette. Der er noget overanstrengt og ulysteligt ved hele dette Ungdomsliv med den altfor stærke Selvreflektion og den fuldstændige Mangel paa Evne til at give sig hen i Livet. Men Udfaldet viste, her var nu alligevel Vej for hende. Endog da hun senere principmæssig opgav og fordømte Beskæftigelse med sig selv, kunde hun ikke standse den ideelle Uro, der var en Naturejendommelighed hos hende. Hun røber den stadig uden at ville og vide det. Hun ængstes for og aner sin Begrænsning, og hvor hun ikke kan bryde igjennem den, raader hun til Dels Bod paa den ved at optage den i sin Bevidsthed. „Mit Sinds Snæverhed“, Ensidighed, er Ord, der komme igjen, og til det sidste, medens hun hver Dag venter Døden af et Hjærteonde, frygter hun for at have det for godt, for at hendes Omgivelser ikke skulle turde sige hende ubehagelige Sandheder, for at skaanes, forkjæles og derigjennem forringes. Denne Ærbødighed for sit eget Menneskeværd og strænge Alvor i Troen paa, hvad et Menneske kan gjøre ud af sig selv, kommer smukkeste og stærkeste frem i den Maade, hvorpaa hun tog sit Livs store Ulykke: den tidlige Døvhed.

Hun fortæller, at, da hun var 16 Aar gammel og allerede meget døv, kom en Aften hendes ældste Broder, som hun saa op til, hjem fra et Selskab, højst forstemt. Han havde været sammen med en døv Dame, der havde plaget alle for at faa at vide alt, hvad der blev talt. Han sagde, bedrøvet og øm, til hende, at han havde tænkt paa hende, og at han haabede, han aldrig skulde komme til at undse sig paa hendes Vegne, saaledes som han havde rødmet over denne gamle Dame. „Dette bragte mig til at fatte en Beslutning, som jeg aldrig brød trods Formaninger og Fristelser: jeg vilde *aldrig* spørge, hvad der taltes om“. „Ung nok til at aflægge Løfter lovede jeg, at jeg altid vilde være taalmodig i denne Lidelse“, „at jeg vilde smile, hver Gang den bragte mig Smerte, og aldrig miste Humøret, hvad den end førte med sig —“ lige fra det ikke at kunne deltage i den offentlige Gudstjeneste, den Gang en stor